

[A. C. Normann.]

alle og af zoneudligningen, eller om der skulle være folk i oppositionen, hvis skamfølelse afholder dem fra at justere deres meninger i takt med valgtidspunkterne.

Men anseelse eller ikke anseelse for, hvad vi foretager os her i folketinget, så står vi altså nu over for en opposition, der har opgivet sine spareplaner, samtidig med at den forstærker sit krav om skattelettelser langt ud over ansvarlighedens grænser. Derfor viger jeg ikke tilbage for at sige, at oppositionens nye program ikke er et økonomisk program, det er et inflationsprogram. Men nu sidder Thorkil Kristensen jo også i Paris.

Må jeg gøre en kort bemærkning om huslejeforholdet. Jeg har forstået, at venstre og de konservative er besluttede på at søge huslejereguleringen afskaffet på én gang ganske uden hensyn til, at boligmangelen jo ikke kan forsvinde med samme fart. Jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at en etapevis aftagende huslejeregulering fremmer boligbyggeriet, men slipper man den nu igennem mange år regulerede husleje fri på én gang, vil det ramme lejerne så hårdt, at de skattelettelser, oppositionen taler om, og mere til vil forsvinde i større husleje.

Jeg vil gerne dernæst nævne visse opgaver på funktionærområdet, som henstår uløste, og som efter vor opfattelse må klares. Forhåbentlig lykkes det at finde udvej for dannelsen af den store arbejdsløshedskasse, som kan samle alle funktionærer uden for H. og K.-området, og forhåbentlig lykkes det også at samle enighed om en ændring af funktionærloven, sådan at al tvivl om forhandlingsret og forhandlingsregler kan bringes ud af verden.

Dernæst forekommer det mig — ikke mindst på baggrund af denne sommers uheldige konflikter på arbejdsmarkedet — mere og mere indlysende, at det snart er nødvendigt for alle parter at komme frem til en erkendelse af, at der ikke blot er to parter i arbejdsforholdet, men at der også er en tredje, nemlig funktionærerne.

Ligeledes bør der også nu tilstræbes en tilbundsgående løsning af selvpensionisternes problem, og dette ganske uanset, hvilken form for selvpensionering den enkelte har valgt at anvende. Det er givet, at industrialiseringen vil medføre en fortsat meget stor vækst i funktionærantallet, og dette vil

igen skabe en række sociale og arbejdsretlige problemer, som vi politisk må indstille os på at medvirke til løsning af.

I øvrigt er jeg ikke i tvivl om, at de funktionærer, som lægger vægt på tryghed i beskæftigelsen, lige så vel som arbejdere og arbejdsgivere vil være interesseret i, at en forbrugsudvidelse foreløbig foregår i et forsigtigt tempo.

Nu er det jo en trist rolle at have at være den, der skal advare imod for stor optimisme. Det synes, som om mange er af den opfattelse, at vi nu kan tillade os at gebærde os, som om den nyvundne rigdom er en udtømmelig rigdom; men de mange lovændringer, som har fundet sted, gælder nu engang ikke for naturlove, og derfor er forudsætningen for, at velstandskilden stadig kan rinde, den, at inflationen kan undgås.

Jeg tror nok, vi må regne med krav om stigende arbejdslønninger og dernæst med krav fra funktionærer og tjenestemænd om tilsvarende reguleringer. Dette vil så igen på sin side medføre tilsvarende forhøjelser af avancerne og endelig af pensionerne, og så har vi allerede bevilget hinanden en højere nominal indtægt, uden at nogen af den grund har fået sin levestandard forbedret. Den enkeltes fordel svinder jo bort ved, at alle andre også får mere. Og eksport erhvervene, der nu står for at skulle optage kampen med deres nye konkurrenter i de syvs frie marked, får forøgede omkostninger og altså mindre konkurrenceevne, og det samme gælder for hjemmeindustri og håndværk. Endnu er vel ikke alle opmærksom på, at konkurrenceevnen nu også får en stigende betydning på det hjemlige marked, efterhånden som indførselsrestriktionerne ophæves, men vi skal nok komme til at mærke det i den kommende tid.

Men hvis der nu sammen med den indtægtsopgang, jeg her har talt om, sker en pludselig og for stor yderligere forhøjelse af købekraften gennem for store skattelettelser og der endvidere pumpes flere penge ud gennem et stigende statsforbrug, så går det galt i løbet af få måneder, og det ville være intet mindre end en tragedie, om vi derved spolerede den første virkelige mulighed, vi i mange år har haft for at rette Danmarks økonomi varigt op.

Vi må også være opmærksom på en anden ting: for tiden svækkes konjunkturerne i